

TREBALL

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 267 Barcelona, Octubre 1965 Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.

Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:

27 - 29 - 43 metres.

Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:

17 - 21 - 25 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre:

de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta:

32 - 39 - 43 metres.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

COM SEGUIR AVANÇANT

Com en altres anys, l'entrada de la tardor coincideix amb una reactivació de les lluites socials i polítiques. Les vagues dels miners de Berga; la manifestació de dones davant l'Ajuntament de Vilanova i Geltrú; la reunió catòlica estorbada per la intervenció de la policia a Terrassa; l'intent de manifestació de l'Onze de Setembre a Barcelona; la protesta dels fabricants de teixits contra la rebaixa aranzelària; la tensió existent a la Universitat i la campanya pel sobreseïment de la causa oberta contra els membres de la Comissió Obrera de Barcelona —accions a les quals ens referim per separat en les pàgines d'aquest número de TREBALL—, indiquen que avancem vers un hivern que pot ésser pròdig en aconyeximents polítics i socials.

¿Què fer per a que el malestar i el desig de canvis que estan a l'origen de totes aquestes accions, cristallitzin en millores materials i polítiques pel poble, en passos endavant cap a la conquesta de la democràcia? Aquest és, al nostre entendre, el gran interrogant a que han de respondre les direccions dels partits polítics antifranquistes, les personalitats representatives de grups socials o sectors d'opinió interessats en la desaparició de la dictadura del General Franco.

Pel que toca als comunistes, la resposta s'ha donat: En la Declaració del Comitè Executiu del PSU, publicada a TREBALL (número d'abril), i més recentment en la intervenció de Gregori López Raimundo en una reunió de militants, publicada en forma d'opuscle, els comunistes catalans hem dit que la cosa més urgent és organitzar un veritable diàleg entre els representants de totes les forces antifranquistes, contrastar els nostres respectius punts de vista, elaborar un programa mínim i acordar les nostres forces per tal de dur-lo a la pràctica.

Convençuts d'aquesta veritat, constatem amb alegria la coincidència que existeix entre els nostres punts de vista i els d'altres forces polítiques catalanes, en primer lloc els dels catòlics progressistes. Les recents declaracions de l'Abad de Montserrat aparegudes a LE FIGARO, de París, que reproduïm en aquest número, donen fe d'aquesta coincidència.

Importants són així mateix les coincidències entre el nostre partit i els grups nacionalistes de tradició esquerrista, especialment amb el Front Nacional de Catalunya.

Les solucions preconitzades pel PSU concorden també, en una sèrie de punts fonamentals, amb les que estan contingudes en la Resolució del Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, que publica ENDAVANT de setembre darrer, en la qual es propugna el restabliment de les llibertats democràtiques, la República, la Reforma Agrària, la nacionalització del crèdit, el reconeixement de les llibertats nacionals de Catalunya, etc. La resolució del M.S.C. sembla pronunciar-se àdhuc per la unitat de totes les forces antifranquistes. Però el

Butlletí de premsa que edita a França la direcció de l'esmentat partit, en donar compte de la mateixa, diu que el M.S.C. preconitza un front de forces democràtiques d'esquerra catalanes « amb exclusió dels comunistes ». Aquesta afirmació correspon, per altra banda, a la política discriminatoria que segueix la direcció del M.S.C., que sembla estar dominada per la preocupació de no contrariar als líders socialistes i sindicalistes estrangers, rabiosament anticomunistes, que els ajuden moral i materialment. El front d'esqueres sense comunistes és la fórmula que va servir de patró per a la constitució del Consell de Forces Democràtiques de Catalunya, creat per iniciativa del M.S.C. fa uns quants anys, i que ha mort sense arribar a donar senyals de vida: Pretendre la creació d'un front d'esqueres sense els comunistes és com voler fer una truita sense trencar els ous. L'intent, varies vegades assajat, només pot conduir a l'esterilitat i a la impotència de l'oposició.

En el terreny de la lluita obrera, la persistència del M.S.C. en constituir l'anomenada Aliança Sindical Obrera, com un sindicat clandestí que controli primer i absorbeixi després el moviment de les comissions obres, constitueix també un fre al desenvolupament del nou moviment obrer, nascut de la voluntat unitària dels treballadors, fer-

(Pasa a la pàgina 2)

Vilanova i Geltrú

LES DONES MANIFESTEN DAVANT L'AJUNTAMENT

El passat dia 24 de setembre, Vilanova i Geltrú conegué una inusitada i particular animació; multitud de dones amb galledes buides a la ma acudiren a la Plaça de l'Ajuntament en protesta a les autoritats per la falta d'aigua a la vila. Havien circulat profusament octavilles cridant a les dones a aquesta manifestació.

Per tot Vilanova es comenta animadament l'èxit i la repercussió d'aquesta manifestació de protesta, efectuada malgrat la mobilització de policia —des de la Guardia Civil a la policia municipal— i del desplaçament del propi Creix a Vilanova per dirigir les operacions repressives.

Les autoritats ja no podran més ignorar quin és el sentiment de la població davant la seva actitud de despreci a les necessitats de la ciutat, no podran seguir fent l'orella sorda si els vilanovins treuen llur justa protesta al carrer.

AMB EL NOU CURS REPRENEN LES ACCIONS UNIVERSITÀRIES

L'apertura del curs 1965-66 s'ha efectuat en un ambient tens i de nerviosisme per part de les autoritats. La por d'accions d'esclat va fer que aquelles reduïssin les cerimònies oficials al mínim indispensable i es van efectuar en el marc d'una abundància de policies característica de l'ambient de temor oficial.

Els bidells d'edat avançada no estan remplaçats per una plantilla de bidells-policies de forta constitució, digna companyia del rector Valdecasas, conegut per la seva mentalitat rabiosament feixista. Els incidents no han tardat en produir-se: En contra dels vots de la Junta de Catedràtics, el Rector ha deixat cessant al Doctor Sacristan, professor no numerari que ensenyava a la classe de Fonaments de Filosofia.

Aquesta expulsió ha indignat a estudiants i professors. Un ampli moviment de protesta s'havia iniciat a l'hora d'escriure aquesta corresponàlia. Varies professors s'han hegat a ocupar les classes que han quedat vacants per expulsió o dimissió, i circulen cartes recollint signatures en protesta per la illegalitat del procediment i en solidaritat amb els professors afectats. La situació a la Universitat de Barcelona es de gran agitació.

Per altra banda, els delegats electes de Madrid, Sevilla, Bilbao, Barcelona i València, han celebrat una nova reunió coordinadora a la capital catalana, reafirmant la decisió d'oposar-se al Decret de reestructuració del SEU i de preparar el Congrés Nacional dels Estudiants.

« UNIVERSITAT », l'òrgan dels estudiants comunistes de Barcelona, escriu en ocasió de l'apertura del curs:

« L'intent de controlar la Universitat per mitjà de la repressió i els mètodes polítics, només revela que aquest és el seu (del Govern) darrer recurs per a evitar la implantació del Sindicat democràtic i independent i la formació d'un ampli moviment per a la reforma democràtica universitària ».

No ens es possible ressenyar avui tots els elements d'agitació que s'estan acumulant a la Universitat barcelonina, però si cal subratllar que tot apunta en direcció de noves i importants accions públiques que les mesures repressives i maniobres de divisió de les autoritats són impotents a refrenar.

CORRESPONSAL.

LA POLICIA INTENTA IMPEDIR UNA REUNIO DE SACERDOTS

Una nota informativa signada per un grup de sacerdots i altres religiosos ha estat adreçada a l'Arquebisbe Modrego en senyal de protesta i difosa entre la població de la parroquia de San Llorenç, a Terrassa. En aquesta nota es denuncia l'actuació de la policia governativa que volgué impedir, el 25 d'agost, la celebració d'una reunió de sacerdots i seglars de diverses associacions i congregacions religioses. Es tractava d'examinar qüestions relacionades amb el Concili Vaticà II i el conferenciant era el reverend Gonzalez Ruiz, canònic a Màlaga. La policia obstaculitzà la celebració de la reunió en el local on estava prevista i un centenar de sacerdots i religiosos es vieren obligats a refugiar-se dins l'església de San Llorenç. La policia no gosà penetrar-hi, però muntà una guardia a l'entrada del temple i exigí de tots els homes que en sortien, una vegada acabada la discussió, l'entrega del document d'identitat, de les dades del qual prengueren nota ostentament.

Els signataris de la protesta expliquen:

«... Aquesta nota informativa vol ésser protesta respectuosa i enèrgica a la vegada doncs han estat violats uns drets inalienables de la persona humana (...) i a la vegada pretén també ésser l'expressió d'un desig sincer de que aquesta situació privilegiada de l'Església Catòlica sigui compartida pels altres grups humans els quals, pel fet de no poder reunir-se en lloc sagrat, es veuen constantment reprimits en l'exercici d'un dret de totes les persones.

« Amb aquestes reflexions intentem només complir amb el nostre deure pastoral de fer llegir les realitats concretes de la vida a la llum de l'Evangeli, sobretot en aquest moment crucial de Església, en el qual aquesta intenta superar la situació confosa d'identificació entre poder civil i ofici pastoral, per tal d'assolir la puresa primitiva de la seva condició de comunitat religiosa de fe... »

Firmen el document; Damian S. Bustamante, Econom de la Parroquia de San Llorenç; Joan Rofes, encarregat de la Parroquia de San Llorenç; Andrés Pascual, Econom de la Parroquia de San Valenti; Manel Ametller, Beneficiat de la Parroquia de San Pere; Josep Serrano, Vicari de la Parroquia de San Josep; Jaume Castellví, Vicari de la Parroquia de San Josep; Pere Vivó, Vicari de la Parroquia de la Sagrada Família; Alexandre Garcia Duran, escolapi; Magí Valls, escolapi; Gonzalo Sanchez Romero, S.I.; Francesc Josep Peris, S.I. Jordi Gallofré, S.I.

COM SEGUIR AVANÇANT

(ve de la 1ª plana)

ment fonamental de la lluita antifranquista i de la unitat de les forces antifranquistes. En l'actualitat, el M.S.C. apareix a Catalunya com el principal adversari d'una entesa general, sense exclusives, de les forces d'oposició.

La unitat sense exclusives es veu dificultada i frenada també per la influència paralitzant que els oligarques financers catalans exerceixen entre les forces d'oposició a través d'Unió Democràtica de Catalunya i d'institucions aparentment apolítiques com és l'OMNIUM CULTURAL.

Els comunistes catalans hem reclamat i reclamem llibertat pel funcionament de l'OMNIUM, actualment clausurat pels franquistes, la labor cultural del qual considerem positiva. Però hem assenyalat i assenyalarem que els oligarques financers catalans que han creat l'OMNIUM, aspirent a posar-se al front

del moviment nacional per tal de desnaturalitzar-lo i fer d'ell un suport de la seva política reaccionària tendent a obtenir una influència més gran en el Govern de Madrid i a impedir que la caiguda del franquisme condueixi a un canvi autènticament democràtic. Circula per Catalunya el text d'una carta adreçada pel Bisbe de La Seu d'Urgell al Ministre d'Informació, que és molt explícita en aquest sentit. Referint-se a Felix Millet Maristany i altres dirigents de l'OMNIUM, que havien sol·licitat permís per editar una revista en català, el Bisbe de La Seu diu: «...que comulgan con los ideales de nuestra Cruzada de Liberación..., que no quisieran ver en manos de los enemigos de nuestra fe y de nuestra patria su querida lengua materna... » La carta afegeix: «...Para evitarlo, adelantándose y haciendo así abortar una obra demoledora, desean publicar, con toda legalidad, una revista apolítica, consagrada a enaltecer los valores culturales y literarios de la lengua catalana, auténticamente española, arrebatando de paso esa bandera popular y santa a quienes, con intenciones aviesas y diametralmente opuestas, quisieran airearla un día como si fuesen sus legítimos abanderados ».

El lamentable haver de reconèixer que, mitjantçant l'ajuda que aporta al desenvolupament d'algunes activitats culturals catalanes, l'OMNIUM ha apartat de la lluita activa contra el franquisme a alguns escriptors i intel·lectuals catalans que, conscient o inconscientment, contribueixen a despolititzar les referides activitats culturals i buidar-les de tot contingut democràtic.

En contrast amb aquesta actitud, personalitats polítiques de tots els horitzons, que fins fa poc estaven passius, s'han posat en moviment i mostren una disposició favorable a l'acció comú i a l'entesa entre totes les forces d'oposició.

Resultat d'aquesta reactivació de l'oposició catalana ha estat la manifestació intentada l'Onze de setembre propassat a Barcelona. Les precaucions policiaques han impedit que la manifestació assolís l'espectacularitat aconseguida l'any passat a favor de la sorpresa. Però només la seva convocatòria, amb l'acord de tots els partits i de nombroses personalitats de l'oposició, constitueix un episodi prometedor, que pot obrir una nova etapa en la marxa vers la constitució d'un front general, sense exclusives, de tots els adversaris del règim dictatorial.

Per a que així sigui, serà necessari, però, rectificar alguns errors comesos en la preparació de la manifestació del 11 de setembre darrer. Entenem que una acció general d'aquestes característiques ha d'ésser projectada amb temps suficient per a desenrotllar a les barriades i en els centres de treball i d'estudi, el treball preparatori corresponent.

Es pecis, a més, que tots aquells que hagin de contribuir a l'organització d'una acció general, prenguin part, en igualtat de condicions, en la planificació de la mateixa.

Per altra part, considerem que les crides al poble per a que participi en una acció, han d'anar signades per l'entitat o entitats que l'organitzen, doncs només així inspiren confiança a les masses. Pensem també que una acció general no pot organitzar-se només amb propaganda; cal que els organitzadors de la mateixa la planejin conscienciosament i adoptin aquelles mesures d'organització necessàries per a garantir-ne l'èxit.

La discussió de les experiències que aporta l'intent del 11 de setembre, hauria de servir per a millorar i estendre el diàleg entre l'oposició i per a planejar noves accions comuns. Hauria de servir, també, per avançar cap a l'elaboració del programa mínim i cap a la constitució dels òrgans permanents de coordinació que reclamen el nivell assolit per la lluita de masses i la necessitat d'obrir vies a un canvi democràtic.

SUBSCRIPCIO D'AJUT AL PARTIT

Coronado 100 pts ; Santiago (dues entregues) 1.025 pts ; S/3 90 pts ; G. 50 pts ; G.T. (dues entregues) 200 pts ; R.B. (dues entregues) 900 pts ; W. (dues entregues) 3.000 pts ; J.M. 25 pts ; Grup « Leñador » 400 pts ; Un simpatitzant 25 pts ; M.G. 25 pts ; Isidro (dues entregues) 40 pts ; un simpatitzant 50 pts ; Grup F.F. (dues entregues) 168 pts ; un simpatitzant 50 pts ; F.R. 15 pts ; Grup « Reconciliación » 250 pts ; Un Extremeño de Barcelona 1.850 pts ; G. G/1 200 pts ; A.2.2. 200 pts ; Grup 2X 160 pts ; G.C.E. 125 pts ; « Vida Libre » 500 pts ; G.B. 150 pts ; Un simpatitzant 50 pts ; Ramon 40 pts ; M.N. 80 pts ; Zapatero 150 pts ; Z.R. 10 pts ; G.T.R. 150 pts ; X-3 100 pts ; Joan Cami 500 pts ; R.B. (A.P.P.) 500 pts ; Un de Les Planes 100 pts ; G.T.S. 200 pts ; Un Simpatitzant (A.P.P.) 50 pts ; Un desconegut (A.P.P.) 25 pts ; Pr P.P. 56 pts ; R.A.P. 40 pts ; G. Unió Tombar 150 pts ; C.E. 600 pts ; C.T. d'una empresa d'A.P. 125 pts A.-1, 5.000 pts.

Berga

TRES DIES AL FONTS DE LA MINA

Amenaçador i perdonavides, un ingenier de la « Compañía General de Carbones de Berga, S.A. », responia no fa gaire a les reclamacions que li formulaven els treballadors que « si quereis ganar cómo en Asturias haced lo que hacen en Asturias... » La resposta que corresponia a aquesta bravata no s'ha fet esperar; el 1er de setembre s'iniciava una vaga amb ocupació de la mina en defensa de les reivindicacions presentades. Successivament, baixaven i després refusaven d'abandonar els pous els tres relleus de la plantilla d'una de les mines del grup del Vallcebre.

L'empresa va demanar urgentment auxili a la policia, i forces de la Guardia Civil van ocupar el sector i entrades dels pous. Les famílies dels miners, i amb elles una bona part de la població també feren cap immediatament a les bocamines i organitzaren el suministre d'aliments als vaguistes. La Guardia Civil no s'oposà a que s'enviessin els paquets de menjar cap al fons, però sí prohibiren que baixés un sacerdot que, tam-

bé portador de queviures, demanava que el deixessin reunir —se amb els miners.

Els verticals de Barcelona delegaren ràpidament cap a la zona minera al Vice-secretari d'Ordenació Social, el qual feu tota mena de promeses per apaivagar els ànims dels vaguistes.

Tres dies s'han mantingut aquests en el fons del pou, decidint després reanudar el treball, tot i mantenint les reivindicacions que tenen presentades i en espera de compliment de les promeses que s'els ha fet.

Les repercussions han estat profundes en tota la zona. S'amplifica arreu l'ànim de protesta contra la nova « Ordenanza Laboral » minera i la resistència als acomiadaments. Efectivament, a més de les ja conegudes pèsimes condicions de treball i brutal ritme que s'els imposa per tal d'augmentar la producció, hi han diversos expedients de crisi presentats a Madrid. Se sap que la « Compañía General de Carbones de Berga, S.A. » es proposa acomiadar prop de cinc-cents treballadors a través d'aquests expedients de crisi.

SIGNIFICAT DE LA REACCIÓ DE LA BURGUESIA TEXTIL A LA POLÍTICA ECONÒMICA FRANQUISTA

L'entrada en vigor del Decret que rebaixa selectivament en un 10 per cent els actuals drets aranzelaris a la importació i l'impost de gravaments interiors, ha causat una gran sorpresa i inquietud, desencadenant una « tempesta » entre els industrials tèxtils, particularment els no-monopolistes.

La mesura afecta a 221 posicions de l'Arancel, entre elles un petit grup de productes alimenticis, químics i metal·lúrgics. El gros, correspon als productes tèxtils, exceptuant els del cotó, y suposa les tres quartes parts de tota la producció tèxtil.

El malestar originat ha estat tan gran, que de manera precipitada ha hagut de desplaçar-se a Barcelona el Cap Nacional del Sindicat Tèxtil i acceptar la celebració d'una reunió amb la representació dels industrials de l'esmentada indústria, en la qual es va parlar alt i fort. Tres ministres, entre ells el de Comerç, García Monco, testimonien amb llur presència la preocupació que ha causat en el govern franquista la clara presa de posició dels industrials tèxtils, sostinguts pels d'altres sectors, contra la disminució dels aranzels.

Els motius d'aquesta profunda i extensa reacció, cal atribuir-los a factors econòmics i polítics. La desgravació s'ha decretat, sense cap compensació, en un moment en que la indústria tèxtil travessa un període de crisi. La rebaixa empitjorarà la situació d'una gran part de la dita indústria, la qual no està en condicions de sostindre una lliure competència amb nombrosos articles estrangers.

A les raons econòmiques se n'afegeixen altres de caràcter polític, entre elles una de fonamental, i és que els sectors tèxtils no foren previa i directament consultats... Per altra part, els industrials tèxtils consideren que la finalitat de la rebaixa no és combatre l'augment dels preus, doncs demostren xifres en ma que en els darrers vuit mesos els preus a fàbrica han experimentat una lleugera baixa, la qual cosa no és obstacle per a que els consumidors paguin en el comerç preus més alts.

El govern franquista, en decretar la desgravació aranzelària presentant-la com una mesura tendent a contenir la carestia de la vida, ha pretès neutralitzar a les amplies masses per tal d'isolar al grup més nombrós i compacte de la burgesia no-monopolista, amb la finalitat de reduir-lo al silenci i poder colpejar-lo millor. En cas d'haver-ho aconseguit, el camí hauria quedat expedit per a passar a una ofensiva més decisiva contra els grups no monopolistes dels altres sectors, menys cohesionats i nombrosos.

La demagògica xerrameca contra l'encariment de la vida no es més que una falsa vestimenta amb la qual es tapen per tal d'encobrir llurs veritables dissenys. Si el govern franquista volgués realment contenir la cursa alcista dels preus, no caldria sinó que ataqués les seves veritables fonts, començant per contenir els efectes inflacionistes del sector públic, de la política creditícia i, en general, la bancària que, tanmateix, són el resultat de la política de classe sintetitzada en el Pla de Desenvolupament. Hauria de reduir els impostos indirectes i les despeses militars i improductives, la renda de la terra i els desmesurats beneficis de les empreses i intermediaris monopolistes. I rebaixar els drets aranzelaris a la importació de fertilitzants, tractors, etc., etc., lliberalitzant-los.

La selectiva desgravació aranzelària ha posat de relleu els veritables fins de la « política de rendes » del franquisme, orientada a forçar l'acumulació, en benefici exclusiu del capitalisme monopolista, a expenses no solament de la classe obrera, pagèsia i amples capes, sinó també de la burgesia no monopolista a fi i efecte d'accelerar la reestructuració discriminada i selectiva de les empreses, concretament les monopolistes, i crear-les-hi les òptimes condicions de cara a la futura integració econòmica, vers la qual s'orienten decisivament. La resistència de la burgesia tèxtil constitueix un seriós obstacle a aquesta política, i un exemple a seguir pels altres sectors econòmics.

El Govern franquista, que sense proposar-s'ho ha contribuït a realitzar la unitat de la burgesia tèxtil per a oposar-se a la rebaixa aranzelària, manobra per tal de canviar la direcció d'aquesta unitat, desviant-la contra la classe obrera. Es en aquest sentit que s'ha d'interpretar l'Ordenança Laboral Tèxtil, que acaba d'aprovar-se, i que conté una considerable lliberalització en tot allò que afecta a plantilles, antiguetat i períodes de prova.

Independentment de que la classe obrera sabrà defensar com cal els seus drets, la burgesia no

per Gaspar Aribau

monopolista hauria de comprendre de aquesta mesura va enfilada també contra d'ella. Es suficient recordar que les empreses cotoneres i llaneres que s'han acollit als plans de reorganització venen a representar un 20 per cent de les corresponents capacitats de producció, i experimentaran creixements de productivitat del 50 i 80 per 100 respectivament. L'alliberament de plantilles beneficiarà a les empreses que venen a compondre aquest 20 per 100 de la capacitat productiva que s'ha reestructurat. La diferència de costos s'accentuarà en perjudici de les empreses no monopolistes. La reducció de plantilles contraurà el mercat, accentuant també per aquest camí les dificultats.

« El Diario de Barcelona » ha sabut recollir l'alta significació política de la reacció que s'ha produït, destacant sobretot « el valor que adquireix com a precedent ». El fenomen, prossegueix, és la « mostra d'una renascuda capacitat de resposta

en un sector industrial, el tèxtil concretament, al qual s'ha tornat a infondre la consciència d'ésser quelcom en el marc general de l'economia ». « El Diario de Barcelona » precisa que « ...allò més important està en el fet de que s'hagi produït, en allò que significa com ruptura d'una llarga rutina, i d'allò que representa com penyora d'un futur que ens atrevim a vaticinar d'esperança. No endebades, del desempèriment de moltes capacitats adormides depèn aquest futur que ja tenim quasi a l'abast de la ma ».

La burgesia tèxtil, singularment la no-monopolista ha reaccionat vivament, a la seva manera, contra allò que considera un atropellament franquista. Ha expressat obertament, de forma pràctica, que vol, que necessita la democràcia per a defensar els seus interessos.

L'experiència aconsella als homes progressistes de la burgesia unir totes les voluntats i esforços, elaborar un programa reivindicatiu per a cada un dels sectors que reculli les aspiracions concretes més fonamentals i promogui, recolzant allà on sigui útil en els organismes existents, un vast moviment d'oposició que encapçalï i dirigeixi les accions. Avui en dia ja no es resolen els problemes per la via de l'individualisme. Es requereix l'acció conjunta de tots els homes que senten llurs interessos amenaçats.

“TINA” HA MORT

Constantina Perez, la Valenta companya asturiana, dirigent destacada en múltiples accions que han fet d'ella un símbol de la lluita dels minaires i del poble espanyol, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, ha mort. Tota la conca

minera s'ha associat a l'homenatge a la dirigent comunista. Els minaires han abandonat els pous per anar a vetllar la guarda d'honor del poble prop del cadaver de Tina. Amb llurs propis braços l'han duta al cementiri civil on ella demanà d'ésser enterrada. Una imponent manifestació acompanyà el seu cos pels carrers de Sama de Langreo, submergit en un mar de flors.

Prou la policia amenaçà, coaccionà, es concentrà al carrer per barrar el pas del poble; prou el torcionari Ramos usà de la seva impunitat de botxí de la « social » per coaccionar a uns i a altres. Res i feu: Blanquita, la filla de Tina, amenaçada de presó, encapçalava el riu humà amb un immens ram de clavells rojos als braços. Carlos Alvarez, el jove poeta comunista jutjat i condemnat per la seva valenta defensa de la memòria de Grimau, acudí a acompanyar a l'estimada Tina amb una gran corona de flors rojes que duia la dedicatòria dels poetes d'Espanya a Tina.

La policia hagué d'obrir pas i retirar-se davant de la població que desfilava amb una flama als ulls.

Victor Bayón; l'espós de Tina, no ha pogut viure els últims moments de la seva volguda companya; perseguit per la policia, ha sofert el martiri d'haver de seguir de lluny, a l'ombra de la clandestinitat, el turment i la mort de la dona estimada.

De tots els recones d'Espanya arriben al Partit Comunista les paraules de condol i d'ale per a Victor Bayón i per a Blanquita, per al Partit que ha perdut una dirigent exemplar. El Comitè Executiu del PSU ha fet arribar la carta que es publica en aquest número de TREBALL. El Comitè de Barcelona del PSU ha adreçat també una carta de condol al Comitè Central del P.C. d'Espanya.

Tina ha mort. La lluita del poble espanyol continua i la jove i enèrgica imatge de la dirigent asturiana es converteix en bandera d'estímul i d'acció per a tots els treballadors.

CONDOL AL CAMARADA BAYON

Camarada Victor Bayón:

Benvolgut company; Amb profund dolor hem conegut la mort de Tina, la teva valerosa companya.

Segurs d'interpretar el sentiment dels comunistes i de tots els antifranquistes catalans, ens associem a l'homenatge que l'Espanya democràtica rendeix aquests dies a la memòria de Tina, símbol de l'Astúries minera i revolucionària.

Tots i cadascun de nosaltres sentim com a pròpia la Declaració que, en conèixer la mort de Tina, han fet pública Dolors Ibarruri i Santiago Carrillo, en la qual s'expressa l'estima i l'admiració dels comunistes espanyols per Constantina Perez, membre del Comitè Central del PC d'Espanya, així com la nostra decisió d'inspirar-nos en el seu exemple, de no regatejar esforços ni sacrificis per tal de fer triomfar la noble causa per la qual Tina ha donat la seva vida.

Reb, estimat camarada Bayón, una estreta abraçada, que et preguem facis extensiva a la teva filla, als germans i altres familiars de Tina, així com a tots els comunistes asturians.

Octubre de 1965

EL COMITÈ EXECUTIU DEL PSU DE CATALUNYA.

JO CREC EN LA DEMOCRACIA

El mes de setembre proppassat, Dom Aureli Maria Escarré, Abad de Montserrat, rebia un periodista del diari parisenc « LE FIGARO », el qual publicava en la seva edició del 24-9-65 el següent text de la conversació que tingué lloc:

PREGUNTA: La vostra sortida d'Espanya ha estat la conseqüència d'una decisió de Roma o de les pressions del Govern espanyol prop del Vaticà?

RESPOSTA: Al meu entendre, cap decisió d'ordre jurídic no ha estat presa al meu esguard, ni per la Santa Seu ni pel Govern espanyol. En tant que religiós, m'he trobat nogensmenys en l'obligació de satisfer al vot d'obediència.

PREGUNTA: Penseu encara, tal como ho declaraveu fa prop de dos anys, que « ...Espanya no viu en pau, sinó ben bé sota la dura llei dels vencedors de la guerra civil... »?

RESPOSTA: Fa més de sis mesos que he sortit d'Espanya. Ja no tinc doncs, en tota objectivitat, els elements necessaris que em permetrien pronunciar un judici honest. Em sembla però, a la llum de les informacions que m'arriben, que una certa evolució està en camí de manifestar-se en el si del poble, en raó de la multiplicació dels contactes entre el nostre país i Europa, igualment com això es produeix amb la mateixa URSS a l'hora actual. Estimo, en canvi, que el règim i el « Movimiento » segueixen fidels a llurs principis.

PREGUNTA: No estimeu que en el pla social, precisament, una evolució sensible ha estat enregistrada en el vostre país en el transcurs dels cinc darrers anys?

RESPOSTA: Igual com l'ambient general del país ha sofert la inexorable influència de les idees europees, igual el clima social ha indiscutiblement millorat, però jo plantejo el meu torn la qüestió següent: Quantes hores ha de treballar l'obrer espanyol per a obtenir un nivell de vida que tendeixi a apropar-se del del treballador europeu? D'altra banda, si les meves informacions són exactes, i sobre això insisteixo, resulta que un per cent només de fills d'obrers poden accedir a la Universitat de Madrid.

PREGUNTA: Quin esdevenidor polític desitjariu pel vostre país?

RESPOSTA: Jo no entenc res a la política. Però les meves conviccions religioses m'empenyen a adoptar els principis exposats per Joan XXIII en l'Encíclica « Pacem in Terris ». Tinc interès en recordar-los aquí. Tenen per nom: « Justícia, veritat, llibertat, fraternitat humana ». Tal és, a més a més, al meu entendre, la millor definició de la veritable democràcia.

PREGUNTA: Creieu que, seria possible, a Espanya, passar brutalment de les estructures actuals a la democràcia integral?

RESPOSTA: Jo crec en la democràcia, la base de la qual és aquesta llibertat acordada als homes per Deu a fi i efecte que ella els doni el sentit de les responsabilitats com les millors probabilitats de promoció en llur existència temporal. Per arribar a una tal democràcia, convindria obrir-ne els camins al conjunt de la nació i prepara-hi el més aviat possible el poble per mètodes adients.

PREGUNTA: La noció mateixa de « separatisme català », no us sembla singularment depassada dins l'Europa de 1965?

RESPOSTA: De fet, no hi ha « separatisme català » en tant que tal, però si ens considerem tots com espanyols, és en canvi evident que no som pas tots castellans. Convé d'evitar, en efecte, el confussionisme tradicional que assimila la noció d'unitat amb la d'unificació. Catalunya posseeix la seva llengua, les seves lleis, els seus costums, la seva cultura, la seva història, que li són ben prò-

pies i li donen, sense cap contestació possible, una personalitat ètnica de primer pla. Apareix, doncs, lògic que demani que s'aporti una solució als seus problemes polítics, gràcies a la qual un greu problema del qual Espanya pateix des de fa tants anys, es trobaria al mateix temps resolt. Aquest és l'únic camí susceptible d'obrir certament al nostre país les portes de la nova Europa.

D'altra part, jo em pregunto, i sense portar un judici sobre els orígens de la guerra civil, si existeix una raó que justifiqui encara la presència de l'Estat totalitari que s'instaurà a Espanya fa 25 anys.

PREGUNTA: Us sembla concebible que les ordres conventuals, i particularment llurs quadres, participin a una acció política, qual-sevulla que sigui?

RESPOSTA: Certament no a la política, en el sentit estret en que l'entenen els partits i sense buscar un poder econòmic i polític, àdhuc en favor de l'Església. Nogensmenys respondré afirmativament si es tracta d'una acció tal com l'ha definida Joan XXIII. L'Església deu de participar en l'edificació del pont que reuneixi les diferents tendències escampades pel país i que reconciliarà un dia l'esquerra i la dreta clàssiques, o més exactament els germans enemics d'ahir, vencedors i vençuts.

El nostre objectiu ha d'ésser el d'assolir una unitat lliurement consentida, a fi i efecte de no retornar al passat. Penso que tinc particularment el dret d'evocar la noció mateixa de perdó en la mesura en que la meua família, entre tantes altres, i subratllo que era de dreta en la seva totalitat, ha pagat el seu tribut a la guerra civil. El meu pare morí de resultes del seu empresonament pels « rojos », i el meu germà sofrí, del 1936 al 1939, les rigors d'un camp de concentració de represàlies, en zona republicana.

Jo no veig en l'esdevenidor d'Espanya més que una solució constructiva: la reunió sincera i fraternal de tots els homes de bona voluntat del nostre país, vinguin de l'horitzó polític que vinguin. Trobarien així la pau i la justícia, en el florir econòmic i social de la nació; com el respecte dels valors morals, en primera fila dels quals situo la dignitat i la llibertat dels homes.

BARCELONA

11 de Setembre

Una gran mobilització de forces represives fou ordenada per les autoritats governatives per tal d'impedir la manifestació popular convocada per l'Onze de Setembre, aniversari de la mort del Conseller en Cap de la Generalitat de Catalunya Rafael Casanova (1714).

Ja des de primeres hores del matí s'observà en els barris obrers una inhabitual presència de policies; en alguns barris circulaven ostensiblement parelles de policia armada a cavall.

Al capvespre, jeeps, camionetes, cotxes del 091, escamots de policia armada i, naturalment, la Político-social, ocupaven el sector de les Rondes-Girona-Ali-Bey. Nuclis de manifestants que intentaven convergir des de diversos carrers cap a la cruïlla Ali-Bey - Rondes, eren obligats a dispersar-se per la policia armada. Des de la Plaça d'Urquinaona al Passeig de San Joan es distingien colles que s'esforçaven per arribar a l'emplaçament on estava convocada la concentració. En alguns moments s'escoltaren crits de « Llibertat! Llibertat! »

Amb tot i els esforços de la policia, l'afluència de varis centenars de persones cap a l'antic emplaçament de l'estatua de Casanova no pogué ésser impedita. Des de feia alguns dies circulaven per Barcelona octavilles convocant a la població a manifestar-se per un Govern democràtic, par la llibertat sindical i per la justícia social.

A LES COMARQUES DEL PRIORAT

per

Jaume de la Vila

Les informacions que rebem d'una part d'aquestes comarques ens donen idea de la situació cada vegada més greu en que es troben els petits propietaris, rabassaires i treballadors agrícoles.

Tant en els termes de Falset i de Marsà, com en els de Tivissa i d'El Molà, persisteix una crisi crònica que posa en perill les riqueses naturals d'aquelles contrades. El règim i els seus homes de palla tenen la més greu responsabilitat d'aquestat situació; estan situats en els llocs responsables sense fer absolutament res més que procurar mantenir llurs privilegis i el seu abús. La incapacitat dels alcaldes i Presidents de Germandats i cooperatives és tan manifesta, que mantenir-los en els llocs usurpats és fa cada dia més difícil pel propi règim.

El tràfic d'influència ha estat sempre, sota la dictadura, molt descarat. En el Priorat també s'ha efectuat i continua efectuant-se, en benefici de quatre aprofitadors que s'enriqueixen a l'esquena dels pagesos, vinyataires i jornalers. De tothom d'aquestes rodalies és ben conegut, per exemple, el cas dels dirigents de la Cooperativa de Capsanes: Quan es tracta de vendre el vi que té més graus, que és, naturalment, el millor pagat i aquell en el qual més es guanya, les demandes són curosament amagades als altres cooperadors i són servides sense que gairebé ningú no s'en enteri. El vi de menys grau, el qual dona un marge molt just, pot ésser venut després, segons les demandes.

Al Mas Roig, els cooperativistes es veuen obligats a continuar pagant el dèficit de l'esplèndida i costosa fàbrica d'alcohol, la qual no pot treballar a ple rendiment i en benefici del poble i de tota la contrada, perquè ho impedeixen els licoristes particulars de Falset i de Mora, gràcies als diners que van regalant a les autoritats franquistes de Tarragona per tal de que exerceixin tota mena de pressions « legals » sobre els cooperativistes del Mas Roig.

A Marsà la incapacitat i mala fe dels dirigents franquistes s'ha fet palesa també en varies ocasions, com per exemple quan han fet arrencar els arbres de la plaça amb promeses d'urbanitzar-la, cosa que no han fet. Però sí que s'han venut la fusta...

Als Guiamets, la presa en construcció, que ha de retindre l'aigua tan necessària en aquelles terres de secà, s'arrossega lentament pels meandres de les subastes d'adjudicació. A La Serra, a Mora la Nova, a Garcia, en tots aquests llocs, la situació es fa cada any més inaguantable; el jovent s'en va i la misèria és cada dia més punyent. En molts llocs la vinya és arrencada, els pagesos cerquen algun guany en els ametllers i avellaners que actualment semblent rendir més, però això està conduint a la destrucció de la tradicional riquesa vinícola del Priorat.

En tot el Priorat el descontent és general. Cal que l'oposició pagesa es faci més forta, cal que s'organitzi, que aprofiti totes les possibilitats, les assemblees i reunions dels pagesos, per tal de denunciar els lladres i els incapaces, tota la política agrària del règim franquista. Es necessari formar comissions de pagesos que dirigeixin la lluita per obtenir la terra que treballen, per obtenir millors condicions de vida per a la pagesia, i per una veritable democràcia.